

Sygn. akt IV U 1168/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **C. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 10.08.2018 r. znak (...)

o przyznanie wcześniejszej emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy C. W. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 02.07.2018 r.

SSO Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1168/18

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 10.08.2018r., znak: (...), pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy C. W. prawa do emerytury, stwierdzając, że do dnia 01.01.1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnioskodawca C. W. w odwołaniu od powyższej decyzji zarzucił jej naruszenie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji wadliwe zastosowanie, poprzez niezakwalifikowanie pracy wykonywanej przez wnioskodawcę jako pracy w szczególnych warunkach lub charakterze ze względu na sposób jej udokumentowania, podczas gdy wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

Odwołujący wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca C., urodzony (...), wniosek o przyznanie emerytury złożył w dniu 2.07.2018r, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE na dochody budżetu państwa/k.21 akt/. Na dzień 01.01.1999

r. organ rentowy uznał za udowodnione 25 lat, 3 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

okoliczności niesporne

dowód: akta organu rentowego

dowód: okazanie, k. 38v akt sąd.

W okresie od 3.08.1973 r. do 30.08.1997 r. wnioskodawca zatrudniony był w (...) Zakładach (...) w G. i w okresie od 21.06.1975 r. do 30.08.1997r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku obuwnik montażysta. W całym tym okresie wykonywał prace związane ze ścieraniem elementów obuwia. Na swoim stanowisku pracy wnioskodawca obsługiwał trzy maszyny, na pierwszej maszynie poklepywał czubki butów, na grubszej tarce, która zrywała z grubości na czubkach butów. Na drugiej maszynie następowało ścieranie papierem ściernym do połowy buta, z kolei na trzeciej maszynie ścierało się but od jego połowy do końca przy użyciu szczotek drucianych. Pracę tę wnioskodawca wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, pracując w systemie zmianowym.

dowód: - świadectwo pracy z dnia 30.08.1997 r., k. 6 akt rentowych

wnioskodawcy,

świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. - 5 akt rentowych wnioskodawcy.

- akta osobowe wnioskodawcy,

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za zasadne.

Zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.) – ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn, tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43);

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Emerytura, o której mowa wyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom tym przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43).

W myśl § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Reasumując, mężczyzna, będący pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, może przejść na emeryturę w wieku 60 lat, pod warunkiem, że udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy – co najmniej 25 lat, w tym co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca C. W. udowodnił ponad 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Przepis § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stanowi, że okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 ww. rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Jednakże z ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w sądowym postępowaniu odwoławczym nie obowiązują ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym i możliwe jest ustalenie okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze również w oparciu o inne dowody niż zaświadczenia z zakładów pracy (uchwała SN z 21 września 1984 r., III UZP 48/84, Lex 14630 oraz uchwała SN z 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, Lex 14625). Powyższe wynika także z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 (Lex nr 14635), w której SN stwierdził, że jeżeli odwołujący wykaże, że z powodu likwidacji zakładu pracy nie jest możliwe przedstawienie zaświadczenia z zakładu pracy, to może tę okoliczność dowodzić wszelkimi środkami dowodowymi, w tym dowodami z zeznań świadków. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyroku z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98 (OSNP 2000/11/439, PiZS 1999/9/35, M.Prawn. 1999/12/9, OSNP-wkł. 1999/19/1, OSP 2002/2/26). Dlatego też Sąd mógł oprzeć swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie na wynikach postępowania dowodowego zarówno z dokumentów, jak i z zeznań świadków, tym bardziej, że organ rentowy w toku postępowania nie zakwestionował zeznań świadków, nie przedłożył dowodów przeciwnych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe uzasadnia twierdzenie, iż wnioskodawca w okresie od 21.06.1975 r. do r. do 30.08.1997 r., a zatem nieprzerwanie przez ponad 22 lata, wykonywał prace związane ze ścieraniem elementów obuwia, zakwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach wymieniona pod pozycją 14 w dziale VII wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wymienione w Wykazie A Dział VII poz.14 pkt 1, 2 załącznika do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7.07.1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

Takie zaświadczenie zostało wydane wnioskodawcy przez syndyka masy upadłości (...) Zakładów (...) w upadłości w dniu 30.08.1997 roku, a więc w dniu rozwiązania stosunku pracy z wnioskodawcą.

Świadectwo to w pełni odzwierciedla rodzaj i charakter wykonywanej przez wnioskodawcy pracy w całym spornym okresie i ma swoje uzasadnienie w aktach osobowych wnioskodawcy.

W treści tego świadectwa użyto sformułowania zawartego w przepisach wykonawczych do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 roku, a więc w przepisach cytowanego wyżej Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7.07.1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy

resortu przemysłu chemicznego i lekkiego a więc prac wymienionych w punkcie 1 i 2 poz. 14 Działu A załącznika do Zarządzenia. Prace tam wymienione wykonywał w całym spornym okresie wnioskodawca, przez ponad 22 lata.

W tym kontekście wątpliwości co do ich prawdziwości nie budzą zeznania samego wnioskodawcy, jako że w pełni są potwierdzone dowodami przedstawionymi wyżej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w wyroku, przyznając odwołującemu prawo do emerytury od dnia złożenia wniosku, to jest od 2.07.2018 roku.